

hvilken Side den ærede Justitsminister har sigtet til.

Schouw: Maaskee jeg maa tillade mig at erindre om, naar den ærede sidste Taler meente, at der var en Forskjel, forsaavidt Folkethinget ikke havde kjendt vor tidligere Beslutning, og vi nu kjende dets Beslutning, at den Affattelse af § 4, som nu foreligger, tidligere har været for i Landsstinget og er der bleven forkastet; altsaa var dettes Mening jo aldeles tilstrækkeligt kjendt for Folkethinget, dengang Sagen der var for.

M. P. Bruun: Maatte jeg maaskee tillade mig en Bemærkning?

Formanden: Ja, hvis det er en kort Berigtigelse.

M. P. Bruun: Jeg yttrede udtryksligt, at netop Folkethinget har havt Forslaget efter Landsstinget (Ja!), og at Folkethinget altsaa har kjendt Landsstingets Beslutning. Den høitærede sidste Taler maa ikke have hørt, hvad jeg sagde.

Schouw: Jo, jeg troer rigtignok, at jeg har hørt det; men jeg har maaskee ikke udtalt mig tilstrækkeligt fuldstændigt. Jeg mener nemlig, at den ærede Taler sagde, at Folkethinget snarere vil holde paa sin Beslutning, end vi skulde være tilbøjelige til at holde paa vor, fordi vi vidste, hvad det havde vedtaget, medens det derimod ikke vidste... (M. P. Bruun: Nei!), saaledes forekom det mig idetmindste der blev sagt. Men i alt Fald synes mig, at vi saae ganske lige i denne Henseende.

Dahl: Det er af den ærede Ordfører og af den høitagtede Justitsminister anført, at formeentlig skulde det Moment, at Loven saaledes maatte fortolkes, som Lovforslaget foreligger, tale for, at man skulde gaae ind paa det i Lovforslaget, som saaledes egentlig var givet. Det forekommer mig rigtignok ikke, at dette Moment kan afgjøre Noget i Sagen. Fra den formelle Side vil det endogsaa gjøre mig mere betænkelig imod den hele Sag. Var det en ligefrem fortolkende Lov, som forelaae, der skulde gives Anvendelse paa allerede afsluttede Contracter, og altsaa gives tilbagevirkende Kraft, saa maatte jeg snarere stemme imod Sagen og saaledes ansee Lovforslaget for

meget mindre heldigt. Den høitærede Ordfører anførte frendes, at man maatte i høi Grad vogte sig for at gjøre Indgreb i Contracter, at Tro og Love burde være hellige, og at han ikke kunde stemme for et Lovforslag, der gif videre, end det, der er vedtaget af Landsstinget, idet han forlangte Oplysning om, at Almeenvellet fordrer, at man gif saameget videre. Men jeg tør dog henstille til den ærede Ordfører selv, om han vil kunne opgive mig nogen Grund for, at Almeenvellet snarere skulde fordrer, at man skulde tage en saadan Bestemmelse til Fordeel for Fæsterens Børn og navnlig for hans Svigerbørn, end for Fæsterens Pleiebørn.

Jeg troer, at kræver Almeenvellet, som jo den ærede Ordfører maa erkende, at vi skulde gjøre Brud paa Contracten, saaledes at det skal være Fæsterne tilladt at tage sine Svigerbørn tilhuse hos sig, saa kan jeg med lige saa god Grund paastaae, at Almeenvellet kræver, at Fæsteren maa være berettiget til at tage sit Pleiebarn i Huset hos sig; men det er han ikke, saaledes som Lovforslaget foreligger. Der er gjort en Bemærkning om min Dyring om, at jeg egentlig strengt taget ikke kunde ansee det for Brud paa Contracten, idet jeg gjorde en Slutning fra den Maade, hvorpaa denne Bestemmelse er kommen ind i Fæstebrevet. Jeg skal tillade mig yderligere at bemærke, at naar Fæstebrevene være saaledes, at der alene i dem stod, at Fæsterne have at efterkomme Kongens Love og Forordninger, som de sædvanlig slutte med, saa kunde man dog ikke sige, at Fæsteren, naar L. 3—19—7 blev ophævet, ikke maatte tage Underster tilhuse, paa Grund af Bestemmelsen i L. 3—19—7. Men sat nu, at Fæstebrevet løb paa, at Fæsteren skulde rette sig efter de kongelige Love og Anordninger og navnlig efter L. 3—19—7, saa forekommer det mig ikke, at det vil gjøre stort til Sagen. Idetmindste anseer jeg Sagen for meget tvivlsom, og jeg troer derfor, at jeg har god Anledning til at ansee det for meget tvivlsomt, om det kan antages for et Brud paa Contracten. Det turde nok være, naar man fik en Lov, der ligefrem ophævede L. 3—19—7, at mange Fæstebrevs Bestemmelse om, at Fæsterne skulde rette sig efter Bestemmelsen i L. 3—19—7, ikke ved